

11 dalis, 8 skyrius
Svamis Rugsėjo 3, 2010
troškimus

Šrila Indradjumna
Siekiu išpildyti Jūsų

Brangiausias Šrila Prabhupada,

Prašom priimti nuolankiausius nusilenkimus Jūsų lotosinių pėdų dulkėse. Šlovė Jums!

Prieš 114 metų šią palankią dieną Jūs apsireiškėte šiame pasaulyje paskleisti nepriežastinę malonę puolusioms šio amžiaus sieloms. Jūsų apsireiškimo metu šlovė buvo neišreikšta, kaip kad lotoso žiedas būna užsivėręs tamsią naktį. Tačiau iki Jūsų pasitraukimo iš šio pasaulio dienos Jūsų šlovingi darbai pranešė apie nušvitimo amžių ir jiems buvo pritarta – taip visi įvertina grožį lotoso, kuris išsiskleidžia ryto aušroje.

Jaučiuosi labai laimingas ir tuomet, ir dabar būdamas Jūsų žaidimų dalis. Pradžioje man teko galimybė klausytis Jūsų tiesiogiai, prisijungti prie Jūsų rytinių pasivaikščiojimų ir tarnauti Jums asmeniškai. Jūsų prigimtis tokia maloninga – kai kartą daviau Jums 10 dolerių banknotą, atsakėte man parašydamas laišką, skatinantį kartoti šventuosius vardus, tvirtai laikytis įžadų ir sekti pažengusiųjų bhaktų pėdomis.

Savo trumpame laiškelyje, kurį padaviau su paaukojimu, rašiau, kaip stipriai Jūsų ilgėsiuosi Jums tęsiant savo keliones aplink pasaulį. Atsakydamas parašėte: „Aš taip pat ilgiuosi savo Guru Maharadžos, tačiau jaučiu, kad jis nuolatos stebi mane ir globoja.“ Kokie pranašiški buvo šie žodžiai ir kokie reikšmingi jie man pasidarė po Jūsų neišvengiamo pasitraukimo iš šio pasaulio.

Savo naivioje dvasinėje jaunystėje aš kažkaip supratau, kad Jūs visuomet fiziškai būsite tarp mūsų. Jūsų apsilankymai šventyklose, kuriose tomis dienomis tarnavau, buvo akimirkos įvykiai, o aš galvojau, kad tai tęsis amžinai. 1974 birželį Ženevos šventyklos prezidentas pažadėjo, kad ateinančio knygų platinimo maratono nugalėtojui bus suteikta galimybė vadovauti kirtanui oro uoste Jums atvykstant kitą mėnesį. Trokšdamas tokios malonės aš visą maratoną platinau knygas po dvylika valandų per dieną ir laimėjau dideliu skirtumu. Vis dar matau Jūsų veidą, įvertinantį kirtano grupės entuziazmą Jums atvykus į oro uostą ir mūsų meilę Jums. Tęsėme

kirtaną autobusiuke iki pat šventyklos, atvykome anksčiau už Jus. Iššokę iš furgono vėl pasveikinome Jus kirtanu, kuris atrodė sudrebins dangų. Eidamas pro šalį akimirkai sustojote ir nusišypsojote man. Tą pat akimirką mano gyvenimas pasidarė tobulas.

Žinodamas Jūsų širdies troškimą – kaip stipriai norėjote išvaduoti visas puolusias sielas – iki šios dienos tęsiu kirtano dvasią. Dvidešimt vienerius rengėme festivalius prie Baltijos jūros Lenkijoje; jie kiekvieną vasarą pritraukdavo šimtus tūkstančių žmonių. Gerai organizuoti, profesionalūs ir patrauklūs renginiai Harė Krišna žodžius padarė žinomus visiems Lenkijos žmonėms. Mes pradėjome mažesnius, tačiau ne mažiau galingus festivalius kituose trijuose pasaulio žemynuose. O šiais metais perkelsime programą visu pajėgumu į Braziliją! Dažnai kalbėdavote apie savo troškimą Pasaulinės Sankirtanos grupės. Meldžiuosi, kad ši festivalių programa iš tiesų įgyvendintų šią svajonę.

Šrila Prabhupada, Jūsų Tarptautinė Krišnos Sąmonės bendrija yra pirmasis ir didžiausias misionieriškas judėjimas. Kaip Jūsų pasekėjų, mūsų pareiga yra išlaikyti šią degančią misijos ugnį visus 10.000 metų. Būdami Jūsų mokiniai mes negalime prašyti daugiau nieko, kol sėkmingai neįvykdysim nurodymų, duotų mums skleisti Krišnos Sąmonę po visą pasaulį. Įgyvendindami Jūsų norus šiame pasaulyje, mes tampame kvalifikuoti tarnauti Jūsų troškimams absoliučiam pasaulyje.

„O visų maloningiausias dvasinis mokytojai, Aukščiausiojo Dievo Asmens atstove, ar ateis ta diena, kai mano protas visiškai atsiduos Tavo lotosinėms pėdoms? Tada Tavo malone aš nusikratyčiau to, kas trukdo dvasiniam gyvenimui, ir man atsivertų palaimos kupinas gyvenimas.“

[Šrila Šridhara Svamis, citata iš „Krišna – Aukščiausias Dievo Asmuo“]

Šrila Prabhupada, žinau, kad tyros atsidavimo tarnystės kelias nėra lengvas, ir kad pakeliui tenka atsakyti į daug iššūkių. Tačiau norėčiau, kad žinotumėte, jog aš esu visiškai patenkintas savo tarnyste Jums ir su kiekviena praeinančia diena jaučiu vis daugiau entuziazmo. Man patinka pildyti Viešpaties Čaitanjos pranašystę, kad Krišnos šventieji vardai bus girdimi visuose pasaulio miestuose ir kaimuose, kokie tik egzistuoja šioje planetoje. Ar tuomet būtų neteisinga sakyti, kad kartais jaučiuosi labiau įsisąmoninęs Krišną stovėdamas ant Kali jugos asfaltu klotų gatvių ir garsiai giedodamas šventuosius vardus, nei dainuodamas ir šokdamas ant marmurinių mūsų šventyklų grindų? Ar šios gatvės nepasidarė pašventintos dėl nuolatinio Šri Nama prabhu buvimo? Ar ne ironiška, kad pėsčiųjų srautai ir skubantys automobiliai su savo nuodingais dūmais ir kaukiančiais signalais mano jutimams atrodo lyg nektaras, nes visa tai primena apie daugybę palaimingų metų, praleistų skleidžiant Jūsų žinią tokioje aplinkoje.

Galbūt kai kas laiko mane bepročiu. Jaunystėje ieškojau tylios ir ramios žavingos kaimo aplinkos. Dabar man labiausiai patinka viešnamiai, barai ir diskotekos miestuose, perpildytuose tamsiausio neišmanymo. Kodėl? Nes būtent šiose vietose žmonės labiausiai kenčia, ir dėl to būtent šiose vietose žmonės pasiruošę išklaudyti laiko nepaliečiamą Vedų išmintį. Kaip įmanoma, kad tokios puolusios sielos, linkusios nusidėti, gali pradėti suprasti aukštesniasias gyvenimo vertybes? Tai įmanoma dėl nepriežastinės Šri Čaitanjos Mahaprabhu malonės, jis ypatingai džiaugiasi, kai puolusios sielos sugrįžta pas jį, nes jos gieda, šoka ir puotauja

valgydamos Viešpačiui paaukotą maistą. Pamokslaujant kasdien stebėti tokius stebuklus – tai patirti aukščiausią malonumą, kokį tik gyvenimas gali pasiūlyti. Niekas neturėtų stebėtis tuo dalyku, kadangi tai prieš amžius buvo išpranašauta mūsų ačarjų:

„Visur juokiasi šventi vyrai ir moterys, kietaširdžių materialistų širdys minkštėja, o neišsimokslinę nugali daugybę mokytojų ateistų. Visa tai dabar vyksta, kai nuostabiausias ir šlovingiausias Šri Čaitanja Mahaprabhu apsireiškė šioje žemėje.“

[Šrila Prabodhananda Sarasvatis, Šri Čaitanja-čandramrita, 120 posmas]

Brangiausias Šrila Prabhupada, tiek gyvenimų, kiek tik Jūs panorėsite, nardęs nektariniuose Šri Krišnos sankirtanos vandenyse, meldžiu, kad vieną dieną pasiekčiau amžiną Šri Vrindavano dhamos buveinę, kur Jums dabar smagu – žemėje meilės ir palimos, kuri taip toli nuo šio pasaulio gimimo ir mirties. Tai labai aukštas tikslas ir tikrai kupinas daugybės pavojų šiame materialiam pasaulyje. Nepaisant to, tvirtai tikiu, kad sekdamas žodžiais, kurie nuo jūsų rašiklio įplaukė į mano širdį ir nuolat kartodamas šventuosius vardus, likdamas ištikimas savo įžadams ir sekdamas pažengusiųjų bhaktų pėdomis pasieksiu sėkmę.

Šrila Prabhupada, garbingai noriu prisipažinti, kad nesijaučiu esantis labai kompetentingas Jūsų tarnas. Nesu toks pažengęs bhaktas kaip Šivarama Svamis, nesu atsidavęs mokslininkas kaip Kešava Bharati Gosvamis. Negaliu taip dainuoti kirtano kaip B.B. Govinda Svamis ar taip skaityti paskaitų kaip Nirandžana Svamis. Nepaisant to, galiu Jus patikinti, kad nėra man per didelės rizikos trokšti Jus patenkinti, nėra bauginančio iššūkio, dėl kurio atsisakyčiau Jūsų nurodymo ir nėra tokio grėsmingo pavojaus, dėl kurio atsisakyčiau savo pareigų Jums.

Šią palankią dieną mano mintys giliai panirę į Jūsų dieviškąją asmenybę, Jūsų kilnius darbus ir taurią žinią. Man trūksta Jūsų, Šrila Prabhupada, kaip kad trūko prieš daugelį metų, kai įteikiau Jums savo bundančio dėkingumo ženklą, tik dabar šie jausmai stipresni. Toks yra tarnystės šventai asmenybei, iš tiesų nuolat stebinčiai ir globojančiai mane, rezultatas.

Mano brangus dvasinis mokytojai, mano sielos gelbėtojai, šią palankią dieną pažadu, kad iš visų jėgų stengsiuosi padėti Jums gražinti puolusias šio amžiaus sielas. Tai darydamas meldžiu Jūsų Dieviškoji Kilnybe dar vienos paslaugos: prašom būti tokiam maloniam ir vėl stabtelėti prie manęs bei nusišypsoti, kaip tai padarėte prieš daugelį metų tą ypatingą dieną Ženevoje. Toks palaiminimas tikrai leistų man tęsti palaimingą tarnystę Jums dabar ir amžinai.

Jūsų dėkingas tarnas,
Indradjuma Svamis